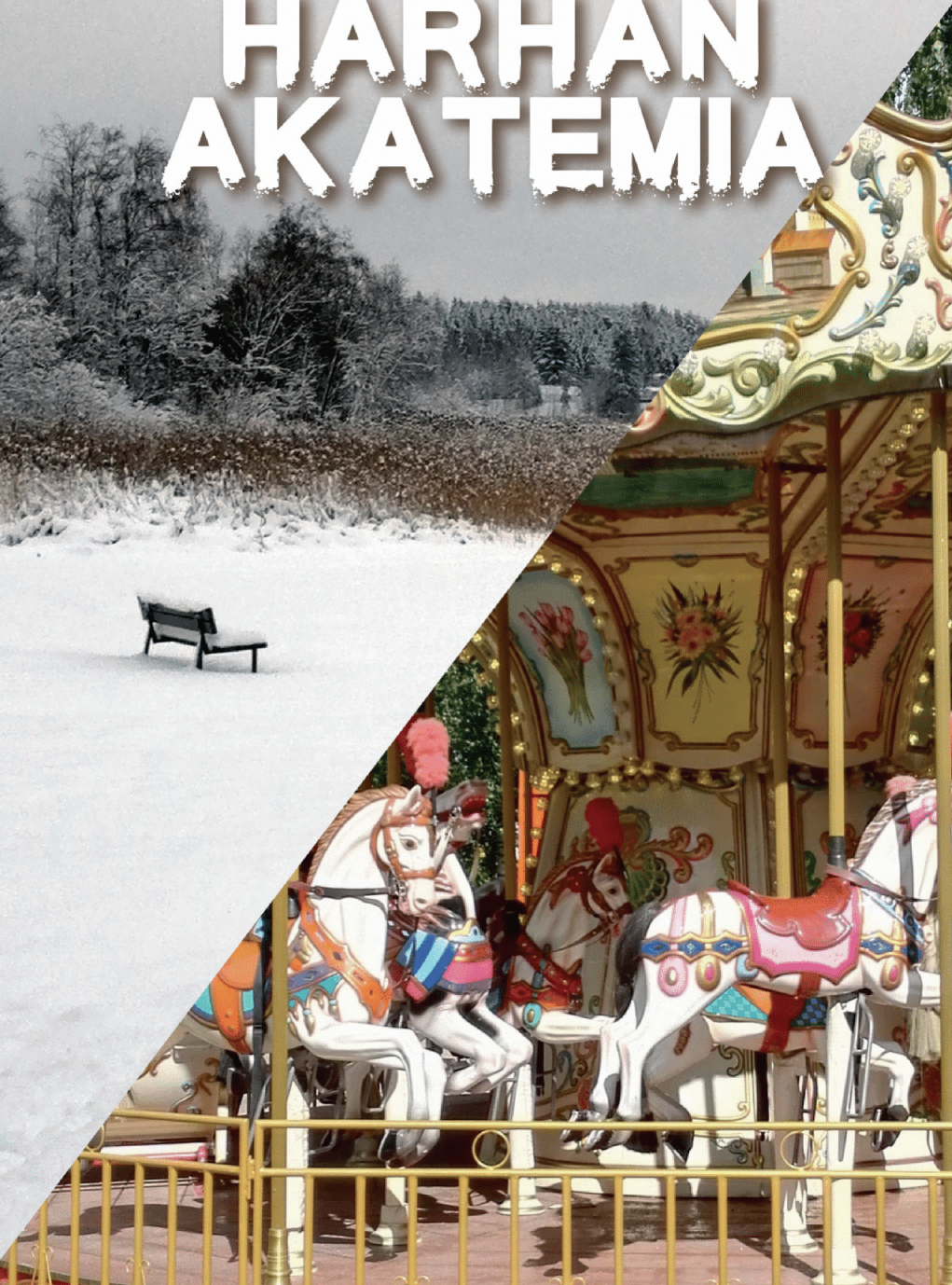


Kaisa Kurki

HARHAN AKATEMIA



Kaisa Kurki

Harhan Akatemia

© Kaisa Kurki (pseudonyymi)

Helsinki, Suomi 2022

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Taitto: Kaisu Isomäki

Painettu Saksassa.

ISBN 978-952-80-4996-8

Prologi

Pimeyteen syttyy valokeila
Mies juoksee tuolinsa ympärillä
Alan erottaa hämärässä tyhjiä paikkoja

Aistin Sinun lämpösi vieressäni

Mies laajentaa kehäänsä
Kiertää kuin aurinko maata
Vaikka ei se oikeasti niin mene
 kuin saalistaja ateriaansa?
Minä olen keskipisteessä
Jalkapohjien läiske voimistuu

Katson vaivihkaa Sinuun
Partasi on muotoiltu huolellisesti
Sinussa on ripaus
etelämaalaista tummuutta

Mies läähättää
Istuu vihdoin tuolillensa
Minuutit kiemurtelevat selkärangassani

Haluaisin koskettaa Sinua
Käsivärteni väreilee jännitystä

Mies ottaa taskustaan purkin
spreijaa serpenttiinikiemuroita ilmaan
Ne liimautuvat lavan lattiaan

Päästää vihdoinkin kielensä vapaaksi
Aloittaa monologinsa

Luulen tämän olevan satua
Mutta siinä Sinä olet yhä
Voi kun uskaltaisin edes nojata sinuun

Heilautat päätäsi
metalliset korvakorusi kilahtelevat

Mies nousee tuolille
Antaa huutonsa repäistä esiripun
kulkee kolmessa ajassa
Minä viskaisin sen helvetin tuolin jo menemään
mies pitelee siitä kaksin käsin
(Monologi yltyy)
Putoan juonesta
Valot sammuvat
ei kuulu taputuksia

Mainosstandi seisoo kadun kulmassa tuulen rämistellessä
sitä. Vahtimestari sulkee teatterin ovet.

Vanha kahvila

Rämmin loskassa harmaana tylsänä sunnuntaiaamuna. Olen pahasti myöhässä kurssiltani. Herätysäänen, lintujen sirkutuksen ja käen kukunnan sammutettuani olin katsonut ulos ja päättänyt hiukan vielä nukkua. Nyt potkin sohjoa harmissani ja päättän mennä ensimmäiseksi syömään. Eikä mikään paikka tietenkään ole auki. Paitsi vanha kahvila

Ilmassa leijuu vastapaistettujen pullien tuoksu. Sisällä on lämmin tunnelma ja silmälasini höyrystyvät. Paljaitten hirsien välistä pursuaa sammalta. Taidetta, pastellimaalauksia on seinillä. Otan cappuccinon ja suolaisen piirakan. Vannon itselleni syöväni ripeästi ja meneväni sitten kurssille, mutta uppoudun lehden lukuun ja katselen rauhassa ihmisiä. Ja juuri kun olen nousemassa ylös, Sinä seisot edessäni.

”Plim” pieni tiuku helähtää minussa

Läsnäolosi voima pysäyttää

Hämmennyksestä selvittyäni saan vihdoin kysyttyä tunnemme-ko toisemme. Sinä istut minun seuraani, minun joka en ole tottunut saamaan miesten huomiota.

“Rits“ hiushalkeamat rasahtelevat aivokuoressani

Nuori kaunis mies säteilee vastapäätä

Parannat manbuniasi ja korvakorusi kilahtelevat pääsi liikkeiden mukana. Yksi hiuskiehkura jää roikkumaan niskaasi. Jutel-

tuamme hetken kaivan repusta runokirjani esille. Selaan sivuja ja luen sinulle yhden. Haluat kuulla lisää. Sitten puhumme tummista unista. Juotuamme useamman kupillisen minttuteetä ja monta lasillista vettä ehdotat että lähdetään ulos. Mennään vaikka syömään.

“Pam“ nyt jysähtää kunnolla. En ole ollut miehen kanssa syömässä. Ei ole ollut tapana.

Avaat narisevan ja maalia hilseilevän ulko-oven minulle. Portailla tulee kurssilaisiani vastaan (oho, olin tainnut unohtaa jotain). He tulevat jo kahvitaukoa pitämään, vilkutan vain heille. He katsovat pitkään perääni. Portaisiin aseteltu iloisen värinen räsymatto on jäänytynyt kiinni.

Läpimärät lenkkarisi ovat patterilla sukkiesi kera. Esittelet varpaasi. Haluaisin suukotella niitä niinkuin pienen vauvan varpaita. Seuraat huvittuneena kun maistelen sushia ensimmäistä kertaa elämässäni. Hymyilet.

Katsot syvälle silmiin
Ainakin kymmenen sekuntia
Kuplin kilpaa vichyveteni kanssa
Yritän olla röyhtäilemättä
riemua liian kuuluvasti
Sanot olevasi onnellinen
Murenen syliisi
vaikka pöytä on välissä
Parikymmentä sekuntia

maksa ja haimani on viety
Painoni kevenee
Olen kohta painoton
Helinä-keiju syömäpuikoillasi
lähestymässä huuliasi

Silmäsi loistavat auringon nousuna
mustan yön yli houkuttelevana kutsuna
Annan Sinulle mielessäni nimen- Tähtisilmä

En näe ympäröivää pimeyttä kävellessäni kotiin. En välitä tuulesta, joka vääntää sateenvarjoni nurin. Tultuani perille laitan Sinulle viestin, että haluan nähdä Sinut mahdollisimman pian uudestaan. Kiskon kenkiäni pois ja astun märkään. Lattialle unohtunut sateenvarjo on valuttanut lätäkön.

Kolmeen päivään Sinusta ei kuulu mitään. Leijun hehkuvien hiilien päällä kunnes viestisi vihdoinkin armahtaa:

” Pahoittelen, etten ole aiemmin vastannut, on tapahtunut jotain... (monta suruemojia). Haluatko vielä nähdä?”

Kävellessämme lumisen hautausmaan läpi luemme kuolleiden nimiä. Leikittelemme sukunimillämme. Puikahdamme hautausmaan verkkoaitaan repeytyneestä raosta. Maistelen miltä tuntuisi sukunimesi omani perässä. Saavumme korkealle mäelle ja katselemme pitkän aikaa kaupunkia allamme, jatkuvaa kiireistä autovirtaa ja tavoittamatonta horisonttia. Emme puhu, ainoastaan läsnäolosi voima puhuu. Hengityksemme tiivistyy tähän ainoaan hetkeen. Sitten sanot, että lähdet joksikin aikaa pois,

jonnekin kauas. En saa suutani auki. Sinulla on jalassasi kesälennkkarit, varpaitasi palelee, mutta jatkamme vain seisomista.

- Kohtaamisemme ei ollut sattumaa, sanot ja käännyt minuun päin. - Näemme varmasti, kun tulen takaisin.

Huokaisen

Rutistat minua kauan

Helmiäispilvet laskeutuvat hiuksiini

Elämänlanka nousee kietoutuen

yhä korkeammalle

korkeammalle

yhä tiukemmin

pienin vaaleanpunaisin helmin

ja kuristaa

Auringonkukka kääntyy

kaukaisten haavojemme syleilyssä

Pieni tyttö herää minussa

Lohikäärmeen tyttö

Kännykkäni värisee yöpöydälläni. Sinä olet lähtenyt. Pidättelen kyyneleitäni jadenvihreän laguunin äärellä. Jyrkänteen reunalta kerään kivenjätkäleitä luomieni eteen. Nipistän silmäni tiukasti kiinni ja näen miten Sinä, Tähtisilmäni, astut kuumaan ilmanalaan lentokoneen oven auettua. Hiki alkaa heti valua, pyyhitä siinä otsaltasi. Sinulla ei ole enää talvivaatteita päälläsi. Siirryt maapallon toisella puolella rannalle loikoilemaan riippumattoon, seuraat muita ikäisiäsi, kun he löntystelevät ohitsesi ja jutustelevat rennosti. Annat aikasi sattumalle. Annat sen viedä ja

toivot elämäsi vaikeimpien päivien häviävän mielestäsi kuin surffaajan laudanviillon aallokossa.

Katson viestisi uudestaan ja monsuunisateet saapuvat ja kastelevat tyynyni. Kun vihdoin nukahdan uudestaan näen unen.

Minä ja Lohikäärmeen tyttö
soitamme sen kerrostalon ovikelloa
jossa asuin pienenä
Se onkin lääkärin ovikello
tikit pitäisi poistaa
mutta haavat aukeavat ja leviävät
mnut pitää ottaa osastolle

Käännän päätäni tyynyllä tuhannen kertaa. Tunnuit niin tutulle, tuhat vuotta kuin olisin tuntenut Sinut, kulkenut katseesi alla aiemmin. Hanhenhöyhenpeittoni saa kevyet siivet ja olen hetken jossain muualla. Tunnen möhkyräiset auringon lämmittämät kivet selkäni takana.

Myrkkysäiliöt

Istun ikkunani ääressä ja katson yhä tihenevää räntäsadetta. Sinusta Tähtisilmäni ei ole kuulunut pitkään aikaan mitään. En voi käsittää minne olet kadonnut. Hörpin yrttiteetä itse kasvattamistani mintun lehdistä. Teekuppi lämmittää käsiäni, mutta ei sisintäni.

- Tähtisilmä on jäänyt kiinni siellä viidakossa huumeiden välityksestä, kuulen äänen viereltäni. Lohikäärmeen tyttö pitelee sylissään peltistä leikkikissaa ja katsoo minuun kiihtyneenä. Hänellä on poikahiukset ja yllään vaaleansiniset äidin ompelemat haalarihousut.

- Miten niin? hölmistyn ääntä, hyvä ettei teekuppi tipahda käsistäni.

- Sillä loppui rahat ja tarvitsi lisää. Rahaahan sillä ei ole, jos ei kerran käy töissä, Lohikäärmeen tyttö sanoo ja hyppelee hermostuneesti.

- Ja nyt se istuu siellä vankilassa ja kännykkä on otettu pois siltä, eikä se voi soittaa sinulle ja jos se saa siirron Suomen vankilaan, ei sillä ole numeroasi enää, etkä sinä voi mennä häntä katsomaan, kun hän ei saa yhteyttä sinuun...

Kaadan lopun yrttiteen tiskialtaaseen, edes hunaja ei poista sen kitkerää makua, joka siihen juuri ilmestyi. Miksi lähdit pois, vaikka olimme juuri kohdanneet? Violetit tulppaanit aukeavat pöydälläni ja tuoksuvat voimallisesti, heteet helisyttelevät kaukaisia kaikuja. Sinä Tähtisilmäni puhuit sielunvaelluksesta, paholaisen opista!

- Entä jos se on eksynyt siellä viidakossa seikkaillessaan, eikä löydä pois? Lohikäärmeen tyttö arvuuttelee.

Vuosisatoja ei voi vaihtaa - talviaikaa poistaa
polku kääntyy
peitsi rasahtaa kahtia
kyllikostetus sielujen ohituskaistalla
leijuu hetken

Miltä tuntuu yhtäkkiä tajuta, kun on vihdoin
kasvamassa ulos lapsuuden ahdasmielisen lahkon
opeista, että onkin ajautumassa toisen ääripään
kulttiin?

Niinkuin nuori neito 1400-luvulla lankeaa
vaeltavan ritarin lumoihin tämän tutustuttaessa
hänet suljetun linnan ulkopuoliseen elämään niin
2000-luvulla vanhempi nainen lumoutuu nuoren
miehen katsoessa kauan silmiin ja opastaessa
lempeästi läsnäolon taikaan ja mielenhallinnan
saloihin.

Naisen lapsuuden minä - Lohikäärmeen tyttö -
herää, eikä halua luopua Saarnaajan opeista,
eristäytymisestä muista ja maailmanlopun
odotuksesta. Uuden pohjan luominen elämälle on
haastavaa, unet varoittavat naisen miettiessä onko
suhde nuoreen mieheen aitoa rakkautta. Bestis
koittaa puhua järkeä, hänen kauttaan näyttäytyy
normaali maailma, jossa pitää ajatella itse.

